

отечеството си, мои близки. — Сждятъ ли ханъ Мохамеда, добро не ме чака . .“

Великиятъ везиръ изслушалъ писмото.

Дълго време си гладилъ брадата.

И казалъ:

— Да! . . Сановниците не трѣбва да се даватъ подъ сждъ. Това плаши простия народъ.

(Прев. А. И. Дочковъ).

С. М. Б.

Прилежание и постоянство

Прилежанието и постоянството сж предварителни условия за всѣка успѣшна дейность.

Ако прелистимъ набързо биографиите на велики хора, ще се убедимъ, че голѣмитъ откриватели, художници, мислители — нажсо най-отличните работници въ всичките клонове на науката и изкуствата, сж постигали своите успѣхи предимно чрезъ неморно прилежание и упорито постоянство.

Вениаминъ Франклинъ, който е казалъ: „Прилежанието е майка на щастието“ и „На прилежния Богъ дава всичко“, билъ единъ отъ най-прилежните люде. Въ своята автобиография, той разказва, че еднажъ въ едно събрание на търговци станало дума за него и за новооснованата му печатница. Изказано било опасение, че тя не ще може да успѣе покрай сжществуващите вече две такива. Единъ господинъ решително твърдѣлъ противното.

— „Защото“, казалъ той, „Франклиновото прилежание е по-голѣмо, отколкото това у други хора. Когато се връщамъ вечеръ отъ клуба у дома, азъ го виждамъ още на работа, сжщо и сутринъ, когато неговите съседни сж още въ легло“. . . . „Ако азъ толкова много разказвамъ за моето прилежание“, прибавя Франклинъ, „то не го правя да се хваля, но съ цель, щото ония отъ моите потомци, които четатъ преживяванията ми, да се запознаятъ съ ползата отъ тази добродетель, и да видятъ, какъ благоприятно е действувала тя за формирането на моя животъ“.

Главното нѣщо, на което въ живота се обръща много малко внимание, е възпитанието на човѣка къмъ трудъ. Трудътъ трѣбва да стане навикъ на човѣка, даже негова втора природа. Колкото съ по-голѣма любовь вършимъ една работа, толкова тя ни се ви-